

FESTA LA PAGUE JO

La majoria dels 60.000 habitants alcoians migren voluntàriament del seu poble els dies 22, 23 i 24 d'abril, any rere any, malgrat celebrar-se les seues festes de moros i cristians (perquè treballen fora, perquè són dones i no poden participar en igualtat, o perquè s'estimen més viatjar: no hi ha més que mirar les agències de viatges). La Festa no crida a la majoria, no és participativa. Moltes d'aquestes persones que no es queden durant les festes, pensen: "*Con su pan se lo coman, jo me'n vaig*".

Els 6.000 alcoians festers que es queden i participen asseguren que la festa se la paguen ells, quan el que realment paguen és la seua música, els seus dinars, els seus trages, els seus conserges. Els espectadors gaudim de la música, dels soparets, dels caramels i els detalls que els festers ens regalen. Però la festa és molt més que això.

La festa és l'enramada, la neteja, la policia i els seus corresponents sous, la il·luminació dels carrers, els castells de focs artificials, els convidats il·lustres, la servitud de pas pels carrers que es tanquen durant eixos dies, i molt més... Any rere any despeses d'uns 400.000 euros, molts diners públics per a una festa que discrimina les dones, pagats per un ajuntament que no veu el que no vol, amb els impostos de tots els habitants d'Alcoi, tant dels que migren com dels que no. Els pressupostos del Casal i de l'Ajuntament són semblants, és a dir: paguem la festa a mitges. Caldrà reflexionar un poc al voltant d'aquest fet singular: la majoria dels habitants alcoians paguem la meitat de la festa de la minoria: els festers. Reescriguem el pensament inicial dels migrants alcoians: *Con su pan se lo coman*, però la meitat del pa la pague jo... o no?

Per a quan l'objecció fiscal festera?

Fonèvol